

Agay, 8 april

‘Goed weer, meneer.’

Ik kom uit bed en ga de brug op. Het is drie uur ’s morgens; de zee is vlak, de grenzeloze hemel lijkt op een grote donkere koepel bezaaid met vuurkorrels. Van het land komt een zacht briesje.

Nadat we onze warme koffie hebben gedronken vertrekken we zonder nog een minuut te verliezen, zodat we van de gunstige wind kunnen profiteren.

Daar gaan we, glijdend over het wateroppervlak, in de richting van de open zee. De kust verdwijnt, om ons heen enkel nog duisternis. Wat een heerlijk en spannend gevoel, wat een ervaring: diep binnendringen in de leegte van de nacht, in de stilte, op het water, ver van alles. Alsof we de wereld verlaten, nooit meer ergens naartoe zullen gaan, er geen kust meer is en de dag niet zal aanbreken.

Aan mijn voeten schijnt een windlichtje bij het kompas dat me de weg wijst. We moeten minstens drie mijl de zee op om bij zonsopkomst veilig langs Cap Roux en Dramont te komen, ongeacht de windomstandigheden. Ik heb de scheepslichten laten ontsteken, bakboord rood, stuurboord groen, om ongelukken te voorkomen, en dronken geniet ik van mijn doodstille, kalme en gestage vlucht.

Ineens horen we voor ons een schreeuw. Ik schrik op, want de stem is dichtbij en ik zie niks, alleen die dichte muur van

duisternis waarin ik verdwijn en die zich achter me sluit. Raymond, voorop op de uitkijk, zegt: 'Het is een tartaan die oostwaarts gaat. Houd iets af, meneer, we kunnen er achterlangs.'

En plotseling doemt vlak bij ons een vaag en angstwekkend spook op, de drijvende schim van een groot zeil dat een paar tellen zichtbaar is en net zo snel weer verdwijnt. Er bestaat niets vreemders, onwezenlijkers en ontroerenders dan zulke plotse verschijningen, 's nachts op zee. Vissers en zandschrapers hebben nooit verlichting, je ziet ze pas als je heel dichtbij bent, waardoor je hart ineenkrimpt als bij een bovennatuurlijke verschijning.

In de verte hoor ik de roep van een vogel. Hij komt dichterbij, vliegt langs en verdwijnt. Kon ik maar rondzweven als hij!

Eindelijk verschijnt het ochtendgloren, rustig en vredig, zonder wolken, gevolgd door de dag, een ware zomerdag.

Raymond beweert dat we oostenwind zullen hebben, Bernard houdt vast aan het westen en raadt me aan met de wind van rechts op Dramont af te navigeren, dat we in de verte zien opdoemen. Ik neem zijn advies ter harte en terwijl een zwak briesje ons langzaam voortduwt, komen we steeds dichterbij Cap Esterel. De uitgestrekte rode kustlijn daalt af tot in het blauwe water, dat daardoor paars kleurt. Het is een wonderlijke, stekelige, prachtige kust, met hoge punten, talloze baaien en grillige, parmantige rotsen: al die fabelachtige dingen die we zo prachtig vinden aan bergen. Op de flanken groeien dennenbossen tot aan de granieten toppen, die lijken op kastelen, steden, of stenen legers die elkaar achtervolgen. En de zee aan de voeten ervan is zo helder dat je op sommige plekken het zand of de planten op de bodem kunt zien.

Ja, op bepaalde dagen voel ik zo'n hevige afkeer van alles dat ik wel zou willen sterven. Dan ervaar ik de onveranderlijke

monotonie van landschappen, gezichten en gedachten met een soms stekend felle pijn. De middelmatigheid van onze wereld verbaast me en maakt me boos, de kleinzieligheid van alle dingen vervult me met walging, de armzaligheid van mensen verplettert me.

Maar op andere dagen word ik juist blij van alles, op een dierlijke manier. Waar mijn geest, mijn verontruste, gekwelde en door het werk overactieve geest, zich op verwachtingen stort die onnatuurlijk zijn voor onze soort, en vervolgens weer in de verachting van alles verval, na er de nietswaardigheid van te hebben geconstateerd, raakt mijn dierlijke innerlijk juist beneveld door de vervoeringen van het leven. Als een vogel hou ik van de hemel, als een sluipwolf van het bos, als een gems van de bergen, als een paard van hoog gras om in te woelen of doorheen te rennen, als een vis van helder water om in te zwemmen. Vanbinnen voel ik iets zinderen wat bij alle soorten dieren, alle instincten en alle vage verlangens van inferieure wezens hoort. Zoals zij en niet zoals jullie, mensen, hou ik van de wereld, zonder onnodige zwijmel, poëzie of meeslependheid. Met een dierlijke en diepe, een verachtelijke en verheven liefde hou ik van alles wat leeft, alles wat groeit, alles wat om ons heen is, want al die dingen laten mijn geest onberoerd, maar troebelen mijn ogen en mijn hart, alles: de dagen, de nachten, de rivieren, de zeeën, de stormen, de bossen, de dageraad, de blik en de huid van vrouwen.

De streling van het water over het zand langs de kust of langs het graniet van de rotsen ontroert en vertedert me, en de vreugde die me overvalt wanneer ik word voortgedreven door de wind en gedragen door de golven, voel ik doordat ik me overgeef aan de brute en natuurlijke krachten in de wereld en doordat ik terugkeer naar het oerleven.